

Posudek vedoucího diplomové práce studenta Jana Ingrische na téma – Institut podmíněného propuštění

Diplomant si vybral téma, které je v posledních letech velmi aktuální, což je dáno i tím, že Ústavní soud České republiky vydal k této problematice několik zásadních rozhodnutí. Právě část práce (3.6), kde autor uvádí některá tato rozhodnutí, je asi nejkvalitnější. Jinak ovšem jde o práci zcela popisnou, téměř bez vlastních úvah, při které autor použil metodu komplikace, ale nikoliv komparace – ta zcela chybí, stejně jako úvahy de lege ferenda.

Rozsah použité literatury je v podstatě na dostatečné úrovni a struktura práce je vcelku logická až na to, že historický vývoj je nestandardně zařazen až na konci práce a že v části 2 – Nepodmíněný trest odnětí svobody, je zařazena i resocializace.

Práce je rozdělena kromě úvodu a závěru do tří základních kapitol, a to nejprve úvahy o nepodmíněném trestu odnětí svobody, dále pak stěžejní část o podmíněném propuštění, která je rozdělena do šesti podkapitol, a poté historie.

Odborná úroveň práce je celkově nízká a diplomová práce spíše připomíná beletrii, a to hlavně proto, že v celé práci nenajdeme žádný důkladný rozbor § 88 trestního zákoníku a následujících ustanovení, která řeší právě problematiku podmíněného propuštění. Navíc některá tvrzení autora nejsou podpořena konkrétními prameny, ze kterých čerpal.

Pokud jde o část druhou, tedy nepodmíněný trest odnětí svobody, již zde je několik nepřesností (strany 7 a 8) a obsah na straně 9 až 12 není v podstatě součástí zadaného tématu, kdy v závěru dílu 2.1 se uvádí možnost podmíněného propuštění při uložení výjimečného trestu, což nepatří do této kapitoly, stejně jako bod 2.2 – Resocializace, kde autor uvádí skutečnosti, které pak částečně opakuje v části třetí. I v této kapitole jsou různé nedostatky, např. na straně 15 v posledním odstavci neuvádí autor, jakou novelu má na mysli a zmiňuje se dokonce o zabezpečovací detenci, což je institut, který je mimo zadané téma.

Stěžejní je kapitola třetí, tedy podmíněné propuštění, kde ovšem především chybí úplná citace a rozbor ustanovení § 88 trestního zákoníku jako základního ustanovení, které řeší danou problematiku, ale i rozbor dalších navazujících ustanovení. Tato kapitola je bohužel nepřesná a neúplná, a to včetně vysvětlení, kdy může dojít k podmíněnému propuštění po jedné polovině, po jedné třetině, případně po dvou třetinách vykonaného trestu. Pokud jde o nepřesnosti v této části práce, lze odkázat na poslední odstavec na straně 26 a dále pak na strany 27 až 30, zvláště pak úvahy o dvojnásobném přičítání trestní minulosti.

Některé úvahy se týkají procesního postupu či argumentů, které autor nedokládá konkrétními údaji. V části 3.3 – Kumulativní podmínky, autor rozebírá pouze dvě ze tří zákonných podmínek a právě i zde chybí konkrétní rozbor a vysvětlení celého ustanovení § 88 trestního zákoníku. Na straně 33 v části 3.4 pak například autor uvádí, že jsou určití odborníci, kteří mají nějaký názor, aniž by uvedl alespoň jednoho z nich a dále se zabývá délkou zkušební doby podmíněného propuštění, která je sedmiletá a kde nakonec uvádí, že by měla být snad i delší. Na stranách 34 a 35 opět chybí konkrétní ustanovení trestního zákoníku a totéž se týká i stran 37 a 38, když na straně 39 uvádí, že se s určitou situací v praxi příliš neseťkáváme, aniž by uvedl, jak to zjistil.

V části 3.5, která je nazvána situace po podmíněném propuštění, je opět řada nejasností a navíc není zřejmé, jaký je rozdíl v názvu této části oproti části 3.4, která je nazvána Odsouzený v podmíněném propuštění. Na straně 41 rozvíjí diplomant úvahu, která v podstatě naznačuje, že spáchá-li odsouzený ve zkušební době podmíněného propuštění další trestný čin, nemusí to

být na závalu při celkovém hodnocení toho, zda vedl řádný život. Na straně 42 opět chybí jakékoliv ustanovení trestního zákoníku, stejně jako na straně 44, kde se autor zabývá možným prodloužením zkušební doby.

V části 3.6 autor kromě jiného zmiňuje tzv. vězeňskou turistiku s tím, že k této situaci dochází „mnohdy“, aniž by uvedl zdroj informací. Dále autor např. uvádí, že nedávno došlo k novele trestního řádu, aniž by uvedl, o jakou novelu jde.

Do této části patří i několik rozhodnutí Ústavního soudu České republiky, když jejich výběr lze nepochybně hodnotit pozitivně, byť z hlediska formálního na straně 48 ve třetím odstavci jsou uvedeny údaje, které by měly být spíše pod čarou. Není také zřejmé, z čeho autor čerpal, když uvádí, že „dlouhodobě a systematicky nedochází ze strany obecných soudů k řádnému odůvodnění rozhodnutí“. Totéž platí o úvaze na straně 51 ve druhém odstavci, kde autor uvádí, že soudy se „vůbec nevěnují“ ... Zmiňuje se také o výzkumu, aniž by uvedl, o jaký výzkum se jedná.

Ve čtvrté kapitole, která se týká historického vývoje, začíná diplomant zhruba 18. stoletím a této části práce v podstatě nelze nic zásadního vytknout.

Poté následuje závěr práce, kde autor shrnuje poznatky, které získal, avšak uvádí opět několik údajů, aniž by konstatoval, kde tyto údaje zjistil. Jde například o počet vězňů na jednoho vychovatele nebo o absence přednášejících nebo o nepředvídatelnosti soudních rozhodnutí, stejně jako o vězeňskou turistiku.

Na konci této kapitoly pak kromě jiného diplomant uvádí, že nefunguje systém následné péče, a to opět aniž by uvedl zdroj, ze kterého čerpal a aniž by se blíže zabýval rolí Probační a mediační služby.

Práci nelze vzhledem ke shora uvedeným nedostatkům doporučit k obhajobě. Autor se sice obrátil na vedoucího diplomové práce, a to asi dva až tři dny před konečným termínem odevzdání práce, a byl upozorněn na řadu nedostatků. Většinu z nich ovšem logicky nestihl odstranit.

JUDr. Eduard Wipplinger

V Plzni dne 25. dubna 2023